

1809 18/11 27: 1. Beh. af F. t. L. om Ændr. i og Till. t. L. om Indkomst- og Formueskat. 1810

[Holstein.]

Medlem kobledede Nedskaeringslovene sammen med Kritikken af de Forbrugsafgifter, jeg har foreslaaet. Det ærede Medlem er berettiget til at kritisere de Forbrugsafgifter, jeg har foreslaaet, selvfølgelig er han det, men hvis det havde staaet til mig, var der blevet foretaget en Nedskaering, som ikke havde været saa smaalig og vilkaarlig overfor de ringest stillede i Samfundet, og som havde ramt langt haardere andre Steder, men ramt saaledes, at selv den jævreste Mand maatte sige: Ja, det er haardt, men vi kan forstaa, at Statsraeson under de foreliggende Forhold byder det, og vi kan heller ikke paastaa, at man i og for sig er gaaet vilkaarligt frem. Saaledes vilde jeg havde gjort med Hensyn til Nedskaeringen, og derfor mener jeg ogsaa, at jeg derved vilde have haft en rimeligere Baggrund, end den højtærede Minister har, for at føre en Skattereform frem som den, jeg her har foreslaaet. Jeg mener nemlig, at det er umuligt at naa det Maal, som i Virkeligheden den højtærede Finansminister har anerkendt som berettiget skattepolitisk, det er umuligt at naa det Maal, som han tilstræber for skattemæssigt at gavne og forbedre de økonomiske Vilkaar og Muligheder i vort Samfund, hvis man ikke Haandi Haand med en Nedsættelse af den urimelige Del af den direkte Beskatning gaar til en Omlægning til Forbrugsbeskatning. Det er ganske urimeligt at ville sige, naar en Maskine er gaaet i Staa, at nu kan vi lige saa godt lade være med at forsøge at reparere paa den Maskine, for enten vi sætter Tandhjulene saaledes, at de falder ind i hinanden, eller saaledes, at de gaar skævt paa hinanden, saa er der lige meget Jern i Maskinen alligevel, og derfor kan vi lige saa godt lade den staa stille. Nej, hvad det kommer an paa, er netop at lægge Skattepolitikken til Rette — det har jeg hævdet før — efter Erhvervslivets skiftende Behov, og jeg kan ikke se rettere end, at en Forbrugsbeskatning som den, jeg her har foreslaaet, kan aldeles ikke kaldes uretfærdig overfor Menigmand, for det er ikke Nødvendighedsartikler, det er ikke Fødevarer i egentligste Forstand, jeg foreslaar at lægge Skat paa. Det ærede Medlem vil maaske nævne Sukkerforbruget, men jeg vil dertil sige, at Danmark, saa vidt mig

bekendt, er det mest sukkerforbrugende Land i Verden pr. Individ, saa der er en vid Margin for Luksusforbrug, Luksus i videre Forstand, af Sukkerforbruget her i Landet. Hvis det altsaa viser sig, at den jævne Mands Forbrug af disse Artikler til Trods for en saadan forøget Beskatning vedbliver at være den samme, saa faar Staten Penge i Kassen, og saa faar de, der ved Hjælp af disse Skatter skulde faa Lettelser i de direkte Skatter, bedre Vilkaar for Kapitaldannelse og Kapitalopsparing. Og viser det sig omvendt, at Forbruget reagerer, at der bruges mindre af Menigmand til disse Artikler, ja, saa meget desto bedre, saa faar han jo Penge selv, saa faar han saa meget mere Kapital selv, som han kan sætte i Sparekassen. Jeg kan derfor ikke se, at det hverken ud fra et skattemæssigt Retfærdighedssynspunkt eller fra et økonomisk Synspunkt er berettiget af det ærede Medlem at paastaa, at de Skatter, jeg her har foreslaaet, paa uforvarlig Maade vender Brodden mod Menigmand.

Til det ærede Medlem Hr. P. Munch skal jeg blot gøre den Bemærkning, at naar han under Omtalen af Frankrig med Hensyn til de store Landejendomme henviste til, at den store franske Revolution jo havde inddraget de store Landejendomme og i alt væsentligt gjort Kaal paa dem, hvorved der altsaa var fuldbyrdet det, som det ærede Medlem tilstræber for de 2 000 Gaarde, der er tilbage her i Landet over 12 Tdr. Hartkorn, saa vil jeg dertil sige, at den store Revolution ganske vist inddrog de store Godser, men den gjorde ikke Kaal paa dem, den tilintetgjorde dem aldeles ikke; der var nemlig andre, der fik de store Godser; Udstykningen i Smaabrug blev ikke gennemført den Gang. Men nu i Øjeblikket er Forholdet det mærkelige i Frankrig med Hensyn til Landejendomme, at man paa den ene Side har store Godser og paa den anden Side har haft en Udstykning i en saadan Grad, at man har faaet saa smaa Brug — for de har nemlig ikke i Frankrig en saa god Udstykningslov, som vi har, idet vi har Bestemmelsen om Hovedparcellen, som altid skal blive tilbage —, at Familierne ikke kan leve paa disse Smaabrug, og man har derfor af landøkonomiske Grunde maattet lave nye Love i Frankrig